

Udskriftsdato: 13. december 2025

FOU nr 1982.143 (Gældende)

Udvisning af tyrkisk statsborger

Ministerium: Folketinget

Udvisning af tyrkisk statsborger

Henstillet til justitsministeriet at tage spørgsmålet om udvisning af en tyrkisk statsborger op til fornyet overvejelse.

(J. nr. 1982-357-613)

A klagede for B over, at justitsministeriet i skrivelse af 16. marts 1982 havde tiltrådt en afgørelse, der var truffet af tilsynet med udlændinge, og hvorefter B skulle udvises med tilhold om ikke at indfinde sig her i landet inden den 1. januar 1985.

Det fremgik af sagen, at B og hendes mand, C, der begge var tyrkiske statsborgere, indgik ægteskab i Tyrkiet i september 1980. C havde siden den 6. januar 1979 opholdt sig her i landet med opholds- og arbejdstilladelse fra den 7. august 1979, senest forlænget den 21. september 1981 med virkning til den 6. august 1984.

I forbindelse med ansøgningen den 21. september 1981 om forlængelse oplyste C, at han var blevet gift i september 1980, og at hans hustru boede i Tyrkiet og ville søge til Danmark.

Det fremgik videre af sagen, at B og hendes mand den 11. december 1981 henvendte sig til tilsynet med udlændinge og ansøgte om opholds- og arbejdstilladelse for B. Parret oplyste, at B havde opholdt sig her i landet siden den 4. november 1980, uagtet ægtefællerne var bekendt med, at hun kun kunne være her i 3 måneder uden tilladelse. B anførte, at hun ikke havde givet møde i tilsynet med udlændinge den 30. januar 1981, således som hun ellers havde truffet telefonisk aftale med tilsynet om i forbindelse med sin indrejse i november 1980, idet det var meningen, at hun skulle have været udrejst. Parret oplyste videre, at et fællesbarn var blevet født den 9. november 1981 her i landet.

Til en politirapport af 12. februar 1982 erkendte B, at hun havde opholdt sig ulovligt i Danmark i tiden fra den 4. februar 1981 til den 11. december 1981. Hun anførte, at hun efter ca. 3 måneders ophold havde henvendt sig til tilsynet med udlændinge for at søge opholds- og arbejdstilladelse, men var blevet afvist, idet hendes mand ikke havde været i landet i 3 år. Der var ikke blevet fastsat nogen udrejsefrist. Hun udrejste ikke af landet, uagtet hun var klar over, at hun opholdt sig her ulovligt.

Den 17. februar 1982 traf tilsynet med udlændinge beslutning om udvisning af B i medfør af udlændingelovens § 4, stk. 1, nr. 6. Hun fik samtidig meddelt tilhold om ikke at indfinde sig her i landet før den 1. januar 1985. Efter at B havde påklaget tilsynets afgørelse til justitsministeriet, indhentedes ministeriet en udtalelse af 8. marts 1982 fra tilsynet med udlændinge. Tilsynet redegjorde for sagen og anførte, at grundlaget for tilsynets afgørelse var, at B siden indrejsen den 4. november 1980 havde opholdt sig ulovligt i Danmark i tiden fra den 4. februar 1981 til den 11. december 1981 i alt 10 måneder og 7 dage. Tilsynet indstillede, at afgørelsen blev fastholdt. Tilsynet bemærkede, at tilsynet ville se velvilligt på en ansøgning om ophævelse af udvisningstilholdet indgivet til en dansk repræsentation i udlandet 1 år efter udsendelsen af Danmark under forudsætning af bl.a., at ægteskabet fortsat bestod.

I skrivelse af 16. marts 1982 tiltrådte justitsministeriet tilsynets afgørelse og orienterede i den forbindelse om tilsynets tilkendegivelse om 1 år efter udsendelsen at ville se velvilligt på en ansøgning fra B om ophævelse af udvisningstilholdet.

I klagen til mig anførte A, at det i den foreliggende sag var indiskutabelt, at B ulovligt havde opholdt sig her i landet, og at der således forelå en overtrædelse af udlændingeloven. A ville ikke bestride, at der forelå det fornøde juridiske grundlag for den trufne afgørelse, men det var hans opfattelse, at den trufne

afgørelse ikke stod i rimeligt forhold til forseelsen, når hensyn tages til de familiemæssige, sociale og kulturelle omstændigheder i sagen.

Justitsministeriet anførte over for mig, at tilsynet med udlændinge på telefonisk forespørgsel havde henholdt sig til afgørelsen af 17. februar 1982, og at ministeriet for sit vedkommende kunne henholde sig til sin afgørelse af 16. marts 1982.

I en skrivelse til A udtalte jeg følgende:

»På tidspunktet for (B's) indrejse her til landet i november 1980 havde ægteparret rådighed over en 1 værelses lejlighed med køkken og bebor fortsat denne lejlighed. Jeg har forstået, at den pågældende lejlighed på tidspunktet for (B's) indrejse, hvor hun efter det oplyste ikke var gravid, opfyldte de boligmæssige krav, der stilles som betingelse for opnåelse af opholdstilladelse i et tilfælde som det foreliggende.

Jeg må således gå ud fra, at (B) på grundlag af de oplysninger, der forelå på tidspunktet for hendes indrejse i november 1980, opfyldte betingelserne for opnåelse af opholdstilladelse, såfremt hun havde indgivet ansøgning herom (sml. dog udlændingebekendtgørelsens § 46).

Ved min vurdering af sagen må jeg lægge til grund, at (B) ulovligt har opholdt sig her i landet i tiden fra den 4. februar til den 11. december 1981, idet hun har undladt at søge lovlig opholdstilladelse. Jeg må imidlertid også lægge til grund, at årsagen til, at hun undlod at søge opholdstilladelse, var, at det (med urette) var hendes opfattelse, at der også for meddelelse af opholdstilladelse uden samtidig arbejdstilladelse gjaldt et krav om, at ansøgerens ægtefælle havde haft ophold her i landet i et vist tidsrum, jfr. herved (B's) forklaring til politirapport af 12. februar 1982, optaget i anledning af hendes ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse her i landet.

Under disse omstændigheder og da humanitære hensyn - i hvert fald nu efter fællesbarnets fødsel i november 1981 - efter min opfattelse taler imod i det foreliggende tilfælde at udnytte den i udlændingelovens § 4, stk. 1, nr. 6, indeholdte hjemmel til at udvise (B) i anledning af den begåede - formelle - overtrædelse af udlændingelovgivningen, finder jeg at måtte henstille, at (B's) ansøgning af 11. december 1981 om meddelelse af opholdstilladelse tages op til fornyet overvejelse.

...«

I skrivelse af 22. april 1982 underrettede justitsministeriet mig om, at ministeriet efter en fornyet gennemgang af sagen havde ophævet det meddelte udvisningstilhold.

Jeg meddelte herefter justitsministeriet, at jeg havde taget det oplyste til efterretning.